

τό το σπίτι! Είνε σκοτεινό! Μαύρο! Θέλω να δω το εταβάνι του δρόμου!...

«Ταβάνι του δρόμου» έλεγα, όταν ήμουν μικρή, τον ουρανό. Η φτωχή μου παραμάνη με πήρε στην αγκαλιά της και τυλιγόταν με σε μια κουβέτα, με κατέβασε στην αυλή.

— Σήκωσε το κεφάλι σου, Γαλατολούλουδο, μου είπε τότε. Να το ταβάνι του δρόμου!

Πραγματικά, παρηγορήθηκα λιγάκι, κυττάζοντας τον ουρανό... Μά ή θλίψη είχε φολιάσει μέσα στην ψυχή μου. Δεν έρωγα πειρά, γλώμαξα, αδινάτιζα, έχανα το αίμα μου. Και θα πέθανα σίγουρα από εξάνθημα, αν δεν μ' έσωζε ένα έντελως τυχαίο γεγονός.

Μιά μέρα που έπαιξα κάτω στην αυλή μαζί με την Τιτίνα, μιὰ μικρή κόρη που κατοικούσε στο δεύτερο πάτωμα και της οποίας δεν θυμάμαι πειρά ούτε τη φυσιογνωμία, ούτε το πραγματικό όνομα, είδα έξαφνα το σύζυγο της παραμάνης μου να διασχίζει την αυλή μαζί με δυο κυρίες, άνι' τις οποίες ή μιὰ ήταν πολύ κομψή. Τις έβλεπα από πίσω, μά ή φρονιή της κομψής αυτής κυρίας σταμάτησε τους χτύπους της καρδιάς μου. Μιά νευρική ταραχή με κυρίευσε κ' όλόκληρο το κορμί μου έτρεμε.

— Υπάρχουν παράθυρα που βλέπουν στην αυλή; ρωτούσε τον άνδρα της παραμάνης μου.

— Μάλιστα, κυρία, αυτά τα τέσσερα, της απάντησε εκείνος, δείχνοντας της τέσσερα ανοιχτά παράθυρα του πρώτου πατώματος.

Τότε ή κυρία γύρισε για να ιδη κ' άμέσως ένω έβγαλα μιὰ κρανηή χαράς κ' άπολυτρώσεως, βλέποντας το πρόσωπό της.

— Η θειά Ροζίνα!... Η θειά Ροζίνα! φώναξα

Και πρόχοντας, άρπαξα την ώραία επισκέπτρια από τη φούστα της.

Έχωσα το πρόσωπό μου μέσα στις γούνες της, χτυπούσα τα πόδια μου, ώλόκληρα, γελούσα, έξοχλα πώς μακρινές δαντέλλες των μακρινών της.

Η θειά μου, γιατί αυτή πραγματικά ήταν, με πήρε στην αγκαλιά της, προσάθησε να με καθησυχάση και ένω ζητούσε πληροφορίες από το θυρωρό, ψιθύριζε στη φίλη της:

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε... Είνε ή μικρή Σάρα, ή κόρη της αδελφής μου Γιουλ.

Η κρανηός μου είχαν άναστατώσει τον κόσμο κ' έκαναν τους γείτονες να βγούν στα παράθυρά τους. Τότε ή θειά μου, ή οποία είχε ρθει έ έντελως τυχαία για να ιδη το πρώτο πάτωμα που νοικιαζόταν, άναγκάστηκε να καταφύγη στο θυρωρείο για να μάθη πώς βρισκόμουν σ' αυτό το σπίτι, ένω ή μητέρα μου με είχε αφήσει στο Νεϊγιό.

Έκει, ή θυρωρός της διηγήθηκε το θάνατο του συζύγου της και τον καινούργιο της γάμο. Δεν έξρω, ούτε θυμάμαι πειρά ποιές προφάσεις έπρόβαλε για να δικαιολογήθη.

Έγώ έντοματαξού είχα γαντζωθεί στη θειά μου, ή οποία μύριζε τόσο ώραία και δεν έννοουσα να ξεκολλήσω από πάνω της. Μου ύποσχέθηκε πώς θα ρθη να με πάρη την άλλη μέρα, μά έγω δεν ήθελα να μείνω πειρά εκεί. Έπέμενα να φύγω άμέσως, την ίδια στιγμή, μαζί με την παραμάνη μου. Η θειά μου μου χάρθηκε να αλλάξω και μιλούσε με τη φίλη της σε μιὰ γλώσσα που δεν την καταλάβαινα. Του κάκω προσπαθούσε να με κινή να περιμένο ως την άλλη μέρα. Ηθελα να φύγω άμέσως, άμέσως...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΔΑΪΚΑ Χ ΔΙΣΤΙΧΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ποιός πλούσιος επέθανε και πήρε βιός μαζί του παρά τρεις πύχες σάβανο που βάνουν στο κορμί του; Κρίμα στα μάτια τα όμορφα, τα φρόδια τα ζαφείρια που τάχανε ή άρχόντισσες πέτρες στα δαχτυλίδια. Καμψάνες μου σημάνετε, παπάδες συναχτήτε, έλάτε ξένοι και δικοί να τον άνασπασήτε. 'Ο Χάρος κ' ή Χαρόντισσα έκάνανε παζάρι κ' ή μάνα της κ' ό κυρός της δεν είχανε χαμιάρι.

Κλάψετε να την κλάψουμε τη νειά τη ζηλεμένη, τήν καθημεροστούλαση, την κυριακαλαγμένη.

Η ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

Είνε γνωστόν, ότι ό Σαίξπηρ, ό μεγαλειότερος δραματικός συγγραφεύς των τελευταίων αιώνων, έπαντρεύτηκε σε ήλικία μόλις δεκοχτώ χρόνων και πήρε γυναίκα του τήν Άννα Χαδβέυ, την οποία μισούσε έπειτα σ' όλη του τη ζωή. Αίτία της άνπλαθείας του αυτής ήταν τό ότι ό Σαίξπηρ άγαπούσε και ήθελε να παντρευτή κάποια άλλη νεά. Είχε βγάλει μάλιστα γι' αυτό τό σκοπό και τη σχετική εκκλησιαστική άδεια. Οί γονείς όμως της Άννας τον άνάγκασαν να στεφανωθή την κόρη τους άψε—σβύσε, με την άπειλή, ότι θα έφταναν στα έσχατα, αν άρνώταν να τους ύπακούση. 'Ο λόγος της μεγάλης αυτής βιασίνης τον δεν άργησε να έξηγηθή, γιατί έξη μήνες ύστερ' άτ' τό γάμο της, ή Άννα άπόχτησε ένα παιδάκι!

Η έξαιρετικώς αυτές περιστάσεις, ύπό τις οποίες πήρε ό Σαίξπηρ τη γυναίκα του, δημουργήσαν, όπως αναφέρουμε και παραπάνω, μιὰ ψυχρή άπίσφιμα στο οικογενειακό τους περιβάλλον, τό οποίο δηλητηρίασαν καθημερινώς οι καυγάδες των δυο έχθρευομένων συζύγων. 'Ο Σαίξπηρ μισούσε την Άννα, γιατί είχε έμμεταλλευθεί μιὰ νεανική άλαφρομυαλιά του και είχε φροντίσει να του φορτωθή στη ράχι. Γι' αυτό, ύστερ' από χρόνια, την έγκατέλειψε στο Στράσφορντ και έφυγε για τό Λονδίνο, προκειμένου ν' άνέβη στη σκηνή, και να γίνη ένας από τους μεγαλειότερους άνακαστίας του θεάτρου.

Άλλά ό Σαίξπηρ δεν έννοουσε να ήσυχάση. Τό πάθημά του δεν του είχε γίνει άζωια μάθημα. Τον έτραβούσε πάντα ό... πόθος. Και διηγούνται άρκετές σχετικώς περιπέσιες που του συνέβησαν στο ύπόλοιπο διάστημα της ζωής του.

Όταν έλαιζόταν τό περίφημο έργο του Σαίξπηρ «Ριχάρδος Γ'», τον ρόλο τό πρωταγωνιστού τον ύποδιόταν κάποιος ήθοποιός όνομαζόμενος Μπουράμ. 'Ο ήθοποιός αυτός ήταν ώραίος και έλκυστικός και είχε μεγάλες έπιτυχίες στα γυναίκες. Μιά βραδεία μάλιστα παρέσυρε σε μιὰ γυναίκα του θεάτρου κάποια κυρία και συμφώνησε μαζί της να πάη μετά την παράσταση στο σπίτι της.

Τόν διάλόγο τους όμως έτυχε να τον άκούση, κρυμμένος εκεί κοντά, ό Σαίξπηρ, ό οποίος έτρεξε στο σπίτι της κυρίας προτήτερα από τον άνύποπο αντίζηλό του. 'Ο συγγραφεύς έδωσε ρκετές προχρεις έξηγήσεις στην κυρία — ή οποία άλλωστε δεν ήταν και πολύ... άπατριική! — κ' έστη, όταν έφτασε εκεί ό Μπουράμ βρέθηκε πρό... τετελειωμένου γεγονότος!

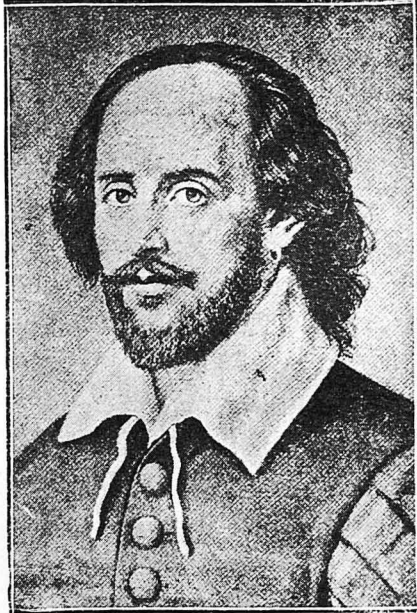
— 'Ο Γουλιέλμος ό Κατακτητής, του φώναξε από τό παράθυρο ό Σαίξπηρ, άστεεινόμενος και ύπανισσόμενος ιστορικά πρόσωπα του έργου του, έφτασε πριν από τον Ριχάρδο τον τρίτο!...

Άλλη κατάκτησις του Σαίξπηρ ήταν μιάν... Ξενοδόχος από την 'Οξφόρδη. Η Ξενοδόχος αυτή ήταν πολύ ώραία και έξυπη και στο Ξενοδοχείο της κατέλυε ταχτικά ό Σαίξπηρ, κάθε φορά που περνούσε από εκεί. Άπόχτησε μάλιστα μαζί της κ' ένα αγοράκι, που όταν μεγάλωσε έγινε ήθοποιός.

'Ο ξερωτας όμως που πραγματικά βασάνιζε τον Σαίξπηρ και στάλαζε μέσ' στην ψυχή του την όδύνη και την άπογοήτευσ, τη ζήλεια και τό μίσος, την τρυφερότητα και τό πάθος, όλα έν γένει τά μεγάλα άνθρώπινα αισθήματα, ήταν εκείνος που έννοιωσε για τη Μαίρη Φίτων, κυρία επί των τιμών της βασιλίσσης Έλισάσβετ. Η γυναίκα αυτή ήταν ή μόνη που άγάτησε άληθινά ό ποιητής και που έσημειωσε έξαιρετική έπίδρασι στη ζωή του και στο έργο του. Δυστυχώς, ή Μαίρη Φίτων ήταν έπιλόλαιη και άστατη κ' ή διαγωγή της πλήγωνε κατάκαρδα τον ποιητή και κατεξεντέλιζε τη φιλοτιμία του.

Η έρωτική άγωνία του ποιητού έφτασε στο κατακόρυφο, όταν τον άπάτησε με τη Φίτων ό νεαρός φίλος του Ουίλλιαμ Έριμερτ. 'Ο Σαίξπηρ του άνέθεσε κάποτε να τον συμπλιώσει μαζί της, άλλ' ό φίλος του προτίμησε να τά φυιάξη με την ώραία αυλική και ν' άφήση τον Σαίξπηρ στα κρύα του λουτρού!

Η άχαρακτηρίστη αυτή συμπεριφορά τους στοίχισε πολύ στον μεγαλοφυή ποιητή, αλλά δεν κατόρθωσε να ξεριζώση από μέσα του τό αισθήμα που έννοιωθε για τη Φίτων. 'Ο ξερωτάς του πρδς αυτή βαστάζε δεκατρία όλόκληρα χρόνια και άν τον έποίησε με πολλές πίκρες, του χάρισε όμως και πλούσιες ποιητικώς έμπνεύσεις και του έδωσε την άφορμή να μελετήση βαθύτερα την γυναικεία ψυχολογία.

'Ο Ουίλλιαμ Σαίξπηρ.